

У тінях смерку полохливих,
Збираючись на концерт,
В кімнатці синій мрій бурхливих
У дзеркалі зобачив смерть.
Злетів із серця посміх білий.
Зайшов я необачно й рано.
І голос твій — такий несмілий:
Ах, я не вбрана.
Коли прийду колись ч вдруге
і сміливо у двері стукну, —
Ти зодягни, на фоні туги,
Жалібну сукню.

[З циклу «Біла студія»;](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. поезії»](#), 1990 .